

A R R E S T

**nr. 109.964 van 2 september 2002
in de zaak A. 111.776/VII-24.864**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat V. LURQUIN,
 kantoor houdende te 1060 BRUSSEL,
 Zwitserlandstraat 22

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Iraanse nationaliteit, op 19 oktober 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 26 juli 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 6 december 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 8 mei 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 juni 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEMEYERE, die, loco advocaat V. LURQUIN, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 17 juli 2001 en verklaart zich vluchteling op 18 juli 2001.

1.2. Op 26 juli 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 6 september 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Ahwaz. Zo'n twee à drie jaar geleden zou u zijn opgepakt vanwege het drinken van alcohol en gedurende drie dagen zijn vastgehouden. Na het ondergaan van tachtig zweepslagen zou u zijn vrijgelaten. Op 4 juni 2001 (14 Khordad 1380 volgens de Perzische kalender) zou uw vriend M. T. samen met zijn vriendin Ma.bij u thuis op bezoek zijn gekomen. Uw vriendin, M., zou eveneens aanwezig zijn geweest. Beide koppels zouden zich in verschillende kamers hebben teruggetrokken. De Iraanse autoriteiten, waarschijnlijk verwittigd door een buur, zouden uw huis zijn binnengevallen en iedereen hebben opgepakt. Vervolgens zou u zijn verhoord en mishandeld door leden van de Mafassad. Uiteindelijk zou u een bekentenis hebben ondertekend dat onder andere uw huis een bordeel is, u verantwoordelijk is voor het uitsturen van Iraanse vrouwen naar andere Golfstaten en u een westers leven zou nastreven. U vermoedt dat de twee vrouwen nog de dag van hun arrestatie zouden zijn vrijgelaten, mede omdat de echtgenoot van M. een mollah is. De vader van M. zou borg hebben gestaan, waarna u en M. de dag na de arrestatie zouden zijn vrijgelaten. U zou naar het huis van M. zijn gegaan en aldaar zou zijn beslist dat uw leven in gevaar was. Vervolgens zou u zijn ondergedoken bij verscheidene familieleden. Uiteindelijk zou u, op 30 juni 2001 (9 Tir 1380 volgens de Perzische kalender), samen met M. E. verlaten hebben en via Istanbul, verstoppt in een vrachtwagen, naar België zijn overgekomen, teneinde hier asiel aan te vragen. U bent in het bezit van uw identiteitskaart, rijbewijs en een bewijs van de beëindiging van uw militaire dienst.

Er dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen niet eensluidend zijn met die afgelegd door uw vriend, M. T. (O.V. 5.115.165 en CG 01/1911 g). Zo verklaart u, op

4 juni 2001, M., M. en M. thuis te hebben ontvangen, waarna u allen begon te flirten. M. en M. zouden zich hebben teruggetrokken in uw slaapkamer, terwijl u en M. in de living zouden hebben plaatsgenomen. Toen de Iraanse autoriteiten zich een toegang tot uw woning trachten te verschaffen, zouden . en M. naar de living zijn gekomen en aldaar zouden jullie zijn opgepakt (u zou geen hemd hebben aangehad en de drie anderen zouden tijdig al hun kleren hebben kunnen aantrekken). Bij het buitengaan zouden u en M. zijn geboeid (zie verhoor pagina 4 en 5). Dit terwijl . verklaarde in dringend beroep dat u alle vier, gezeten in de living, aan het praten was toen plots leden van de Mafassad toekwamen. Tevens stelde hij dat hij "vermoedt" niet te zijn geboeid bij zijn aanhouding (zie verhoor pagina 9). Een andere tegenstrijdigheid betreft uw verklaringen aangaande de periode na uw vrijlating. Zo verklaart u in dringend beroep na uw vrijlating samen met M., door een familielid van M., per auto naar het huis van M. te zijn gebracht. U verklaart uitdrukkelijk dat u dit familielid van M., diegene die u vervoerde, niet kent en u zou één à twee dagen bij M.thuis hebben verbleven (zie verhoor pagina 6). Dit is opmerkelijk aangezien M. in dringend beroep verklaarde na zijn vrijlating door zijn vader naar huis te zijn gebracht en dat bij aankomst ieder naar zijn eigen huis is gegaan. U en M. zouden vrienden en burens zijn (zie verhoor pagina 12). Het feit dat u in dringend beroep verklaart niet te weten welk familielid van M. u naar huis bracht is bijgevolg zeer bevreemdend!

Na uw vrijlating zou uw broer R. één of meerdere convocaties van de Mafassad hebben ontvangen, waarin stond vermeld dat u zich moest gaan aanbieden. Later zou er ook een arrestatiebevel voor u zijn toegekomen. U kan u geen enkele van deze documenten, die u beweert te hebben ontvangen, ter staving van uw asielaanvraag voorleggen.

Bovenstaande vaststellingen stellen uw asielaanvraag in een bedrieglijk daglicht en laten niet toe nog enig geloof te hechten aan uw vluchtmotieven. In het licht hiervan zijn ook de door u neergelegde documenten niet van die aard om de bovenstaande vaststellingen in positieve zin om te buigen. Zij tonen weliswaar uw identiteit aan maar voegen geen extra elementen aan uw vluchtrelaas toe.

Er dient ook te worden aangestipt dat in hoofde van uw vriend, T. M., eveneens een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen."

2. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel het volgende aanvoert:

"Afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 52 van de wet van 15 december 1980, en van artikel 1, A, 2 van het verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen.

Aangezien de Commissaris-generaal zijn bevestigende beslissing tot weigering van verblijf steunt op het feit dat zijn asielaanvraag bedrieglijk is, en dit omwille van volgende redenen.

De zogenaamde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen enerzijds en deze van zijn vriend, M.T., anderzijds

Overwegende dat verzoeker verklaarde dat de twee koppels bij hem aanwezig begonnen te flirten, terwijl zijn vriend verklaarde dat zij aan het praten waren.

Dat dit zeker geen tegenstrijdigheid uitmaakt, aangezien de betekenis van het woord 'flirten' is : een sentimentele relatie onderhouden met iemand.

Dat het praten een onderdeel is van het 'flirten', en dat dit bijgevolg niet kan aanzien worden als een tegenstrijdigheid, aangezien het woord 'flirten' een algemene beschrijving is van de relatie de verzoek-er en zijn vriend onderhielden met hun vriendinnen.

Overwegende dat verzoeker vermeldde dat zijn vriend zich met de vriendin teruggetrokken heeft in de slaapkamer, en toen de autoriteiten aankwamen naar de living zouden gekomen zijn, terwijl zijn vriend enkel sprak over het feit dat ze alle vier in de living werden aangetroffen.

Dat dit neerkomt op eenzelfde beschrijving van de feiten, nl. dat allen in de living werden aangetroffen op het ogenblik dat de autoriteiten binnenvielen.

Dat dus geen sprake kan zijn van een tegenstrijdigheid.

Overwegende dat verzoeker meende dat hij en zijn vriend werden geboeid, terwijl zijn vriend verklaarde dat hij meende 'niet te zijn geboeid'.

Verzoeker, die inderdaad geboeid werd, ging ervan uit dat zijn vriend eveneens werd geboeid, doch kon dit niet met zekerheid zeggen, want hij was in schoktoestand.

Dit kan evenmin als een tegenstrijdigheid aanzien worden.

Overwegende dat verzoeker verklaarde het familielid van zijn vriend niet te kennen, die zijn vrijlating organiseerde.

Dat inderdaad verzoeker bewusteloos was bij zijn vrijlating, als gevolg van de mishandelingen ondergaan tijdens de arrestatie. Dat het dus logisch is dat hij niet meer weet wie hem is komen halen bij zijn vrijlating, aangezien hij deze persoon niet gezien heeft.

Dat hier evenmin kan gesproken worden van een tegenstrijdigheid.

Dat verzoeker, die reeds lang bevriend was met M. T., diens vader zeker herkend zou hebben indien hij in bewuste toestand vertoefde.

Dat de Commissaris-generaal ten onrechte aanhaalt dat hij zich tegengesproken heeft, aangezien men hem toch niet mag ver-wijten dat hij de persoon niet herkende, als gevolg van zijn bewusteloze toestand.

Overwegende dat verzoeker verklaarde één a twee dagen bij M. thuis verbleven te zijn na zijn vrijlating, terwijl zijn vriend verklaarde dat elk naar zijn eigen huis is vertrokken.

Dat inderdaad, verzoeker onmiddellijk na zijn vrijlating naar huis werd overgebracht, van waaruit zijn familie hem dan vervoerde om bij M. te verblijven.

Dat hier evenmin sprake kan zijn van een tegenstrijdigheid, aangezien de twee verklaringen complementair zijn,

Dat de Commissaris-generaal aldus de door hem genomen beslissing niet afdoende motiveert

Aangezien verzoeker om al de bovenstaande redenen meent dat het door hem aangevoerde middel ernstig is;"

2.1. Overwegende dat, wat betreft de tegenstrijdigheden die de Commissaris-generaal heeft vastgesteld, van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig, op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de verzoekende partij de door de Commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden tracht te verklaren; dat uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat verzoeker verklaarde dat de vriend van verzoeker en diens vriendin in de slaapkamer waren toen de ordetroepen aankwamen, terwijl de vriend van verzoeker beweerde dat hij, zijn vriendin, verzoeker en de vriendin van verzoeker allen samen in de living aan het praten waren toen plots de agenten kwamen; dat uit de stukken kan afgeleid worden dat de tegenstrijdigheid betrekking heeft op het moment dat de agenten aan het huis toekwamen en niet zoals verzoeker in zijn verzoekschrift laat uitschijnen op het moment dat de autoriteiten in de living binnenvielen; dat aldus deze tegenstrijdigheid gehandhaafd blijft; dat verder verzoeker verklaarde dat hij en zijn vriend bij de aanhouding werden geboeid, terwijl zijn vriend verklaarde te vermoeden dat hij niet geboeid was; dat verzoeker deze tegenstrijdigheid tracht te verklaren door te stellen dat hij niet zeker was van zijn

verklaringen, omdat hij op dat moment in "schoktoestand" verkeerde; dat echter nergens uit blijkt dat verzoeker op dat moment in shock verkeerde; dat verzoeker tijdens zijn verhoor in elk geval dit niet heeft verklaard; dat verzoeker er aldus niet in slaagt deze tegenstrijdigheid te weerleggen; dat verzoeker tevens verklaarde dat een familielid van zijn vriend hen na hun vrijlating naar huis vervoerde, maar dat hij het familielid niet kende; dat de Commissaris-generaal het zeer bevreemdend achtte dat verzoeker niet wist dat het familielid de vader van zijn vriend was; dat verzoeker dit tracht te verklaren door te stellen dat hij bewusteloos was toen hij werd vrijgelaten; dat echter uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een lijst ondertekende vlak voor zijn vrijlating en dat er verder ook niets op wijst dat hij bewusteloos zou geweest zijn bij zijn vrijlating; dat de Commissaris-generaal alleen al op basis van deze tegenstrijdigheden en bevindingen kon besluiten dat de asielaanvraag als bedrieglijk moet worden beschouwd zodat de overige tegenstrijdigheden niet verder onderzocht dienen te worden; dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de beslissing van de Commissaris-generaal kennelijk onredelijk zou zijn;

Overwegende dat de verzoekende partij niet verduidelijkt op welke manier de Commissaris-generaal de substantiële en op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of artikel 52 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing; dat een middel slechts dan ontvankelijk is wanneer duidelijk en ondubbelzinnig wordt aangegeven in welk opzicht de bestreden beslissing de bepaling of het beginsel waarvan de schending wordt ingeroepen, schendt; dat het middel, voor zover het de schending van de substantiële en op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en artikel 52 van de Vreemdelingenwet betreft, niet ontvankelijk is;

Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen (Conventie van Genève) betreft, dient te worden herhaald dat dit verdrag op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève niet dienstig kan inroepen; dat het middel, in zoverre het betrekking heeft op een schending van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève, niet ontvankelijk is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee september tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.